

Ένα συγκλονιστικό γράμμα για ένα ιδιαίτερο παιδί

/ [Γενικά](#)

Όταν έμαθα ότι ήμουν έγκυος, δεν προσευχόμουν να γεννήσω ένα όμορφο μωρό.

Αυτό ίσως το ονειρευόμουν, αλλά το μόνο πράγμα που με απασχολούσε ήταν να γεννήσω ένα υγιές παιδί.

Έτρεμα στη σκέψη ότι μπορεί το μωράκι μου να είχε αυτισμό, σπαστικότητα, νοητική στέρση. Έτρεμα, γιατί έχω ζήσει από κοντά τον πόνο της μάνας που κλαίει μερόνυχτα για τον ρατσισμό που δέχεται το παιδάκι της.

Οικογένειες διαλύονται γιατί δεν αντέχουν το βάρος...

Παιδιά ζουν σαν μπαλάκια, πότε στο ένα ίδρυμα και πότε στο άλλο γιατί δεν τα δέχονται στα σχολεία. Άνθρωποι τους συμπεριφέρονται σαν μιάσματα, σχεδόν τους φοβούνται και τους απεχθάνονται...

Κάθε φορά που συναντώ μαμάδες με αυτιστικά παιδάκια, διαλύομαι.

Πώς να περιγράψεις τον πόνο τους;

Πώς να τον νιώσεις τη στιγμή που το δικό σου παιδί χαίρει άκρας υγείας, παίζει με τα υπόλοιπα παιδάκια στην παιδική χαρά, πάει καθημερινά στο σχολείο...

Αυτές οι μαμάδες, είναι σύγχρονες ηρωίδες και σε αυτές τις μαμάδες είναι αφιερωμένο το σημερινό μου post.

Αυτό που θα διαβάσετε, είναι το γράμμα που έγραψε η Κατερίνα για την καλή της φίλη που αγωνίζεται να μεγαλώσει αξιοπρεπώς το αυτιστικό παιδί της. Η Κατερίνα δεν είναι δημοσιογράφος, ούτε συγγραφέας. Όμως θα εκπλαγείτε με το συγκινητικό γράψιμό της, με την αληθινή της γραφή που ξεχειλίζει σε περιγραφικότητα και συναίσθημα.

Κατερίνα, σ' ευχαριστώ γι' αυτό που διάβασα!

Όταν ήμουν στην Έκτη Δημοτικού έγινε κάτι μαγικό! Γνώρισα τον Τάκη! Ο Τάκης ήταν ένα παιδί με ειδικές ανάγκες, κάποια χρόνια μεγαλύτερός μου. Ήταν η μασκότ της περιοχής με την κακή, κάκιστη έννοια... Τα παιδιά τον κορόιδευαν, οι μεγάλοι τον κορόιδευαν, όλοι τον κορόιδευαν και τον περιγελούσαν κι έκαναν πλάκα με τον Τάκη.

Με τον τρόπο που μιλούσε ή προσπαθούσε να μιλήσει, με τις άναρθρες κραυγές του, με τις άτσαλες κινήσεις και τους μανιερισμούς του, με το γέλιο του και το ορθάνοιχτο στόμα του. Κι εκείνος γελούσε ακόμη περισσότερο προκαλώντας ακόμη περισσότερο τις κοροϊδίες και τα πειράγματα.

Ήταν η πρώτη ημέρα στην Έκτη τάξη και θυμάμαι την μαμά του Τάκη να τον κρατά από το χέρι ολόκληρο άντρα και να μιλά με το δάσκαλο.

Έκλαιγε, έκλαιγε γοερά και θυμάμαι μια φράση που άκουσα στα κλεφτά "Θα γονατίσω εδώ μπροστά σας, να σας φιλήσω τα πόδια. Σας ικετεύω, σας παρακαλώ, σας παρακαλώ". Δεν το ήξερα τότε, μα έβλεπα μια Ικέτιδα...

Αμέσως μετά ο Τάκης μπήκε στην τάξη με το δάσκαλο κι έγινε χαμός. Γέλια, φωνές, λες κι ήρθε το τσίρκο... Ο δάσκαλος δεν μας μάλωσε, δεν είπε τίποτε. Έβαλε τον Τάκη να καθίσει στο πρώτο θρανίο και μας ανακοίνωσε πως κάθε λίγες ημέρες ένα νέο παιδί από όλους εμάς θα καθόταν δίπλα στον Τάκη και θα είχε την ευθύνη του, έτσι ώστε ο Τάκης να μη χάνει τα μαθήματα, να βρίσκει τα μολύβια και να μαζεύει τα πράγματά του, να έχει βοήθεια στο διάβασμα...

Φρίξαμε! Θα καθόμασταν μαζί με τον Τάκη; Μα ο Τάκης έχει σάλια. "Θα του μάθετε να τα σκουπίζει!", μας είπε ο δάσκαλος. Μα ο Τάκης μας πειράζει, μας χτυπάει, μας ενοχλεί. "Θα σταματήσετε να τον πειράζετε, να τον χτυπάτε, να τον ενοχλείτε!", έλεγε εκείνος. Μα ο Τάκης δεν ξέρει να διαβάζει καν! "Θα τον βοηθήσετε εσείς, να μάθει να διαβάζει!".

Κι έτσι η τάξη στην Έκτη Δημοτικού εκείνη την αξέχαστη χρονιά... ανέλαβε τον Τάκη. Κάθισα κι εγώ μαζί του σαν ήρθε η σειρά μου και τον θυμάμαι τόσο χαρούμενο και γελαστό, τόσο γενναιόδωρο για τη βοήθεια, τόσο αγωνιστή και τόσο ευτυχισμένο για πρώτη φορά!

Θυμάμαι να προσπαθώ να τον κάνω να πει το όνομά μου κι όταν τα κατάφερε τι απίθανο ήταν εκείνο το χειροκρότημα και το άναρθρο δυνατό του γέλιο με το λαμπερό πρόσωπο! Θα μου μείνει αξέχαστο!

Στο τέλος της χρονιάς ο Τάκης είχε μάθει να διαβάζει, μάζευε τα πράγματά του και πάντα ερχόταν προετοιμασμένος για την επόμενη ημέρα! Και το πιο σημαντικό:

Είχε φίλους! Έπαιζε μαζί με τα αγόρια ποδόσφαιρο και με τα κορίτσια κυνηγητό κι αν και ήταν άτσαλος και αργός πάντα ήταν μαζί μας στα ομαδικά παιχνίδια. Έκανε για πρώτη φορά παρέλαση, περήφανος κι όλοι τον χειροκροτούσαν παρόλο που έχανε το βήμα του, επιτέλους αποδεκτός μπροστά σε όλους εκείνους που τον είχαν σαν παιχνίδι.

Στο τέλος της χρονιάς ο Τάκης ήταν ο προστατευόμενός μας, κανείς δεν τον πείραζε, κανείς δεν τον ενοχλούσε, δεν ανεχόμασταν λέξη για εκείνον... Ο Τάκης είχε γίνει από ιδιαίτερος ξεχωριστός... Σπάνιος! Κι ήταν δικός μας και νιώθαμε κι εμείς ξεχωριστοί μαζί του.

Την τελευταία ημέρα στο σχολείο, θυμάμαι την μαμά του Τάκη. Κρατούσε στα χέρια της τα χέρια του δασκάλου, είχε το πρόσωπό της κολλημένο σε εκείνα τα ντροπαλά του χέρια, τα φιλούσε κι έκλαιγε με λυγμούς, ψιθυρίζοντας “ευχαριστώ, ευχαριστώ...”.

Ήταν η τελευταία του χρονιά στο σχολείο η Έκτη Δημοτικού. Δεν πήγε ποτέ στο γυμνάσιο ο Τάκης... Η μαμά μου ακόμη τον θυμάται και κλαίει κι ακόμη θυμόμαστε εκείνον το δάσκαλο, τον καταπληκτικό εκείνο άνθρωπο που μας έκανε το μεγαλύτερο δώρο που μπορούσε να κάνει ένας δάσκαλος... Μας έκανε υπεύθυνους ανθρώπους. Μας έκανε ανθρώπους! Εκείνον τον απίθανο μπουρλοτιέρη που έβαλε φωτιά στα όνειρα μας... Δραγανίδης ήταν το όνομα του. Δεν έχω γράψει ποτέ μου ονόματα μα θα κάνω μια εξαίρεση για αυτόν τον ξεχωριστό παιδαγωγό. Ο κύριος Δραγανίδης... νέος, ξανθός, μουσάτος, ψηλός, αδύνατος κι όμορφος, σαν το Χριστό τον ίδιο. Όπου κι αν είσαι δάσκαλε, καλή σου ώρα και σε ευχαριστώ!

Πριν λίγα χρόνια γεννήθηκαν τα παιδιά μας κι ήμασταν ευτυχισμένοι μα για ένα αγαπημένο μας ζευγάρι η ευτυχία είχε πίκρα και πόνο όταν διαπιστώθηκε πως ο πανέμορφος γιος τους μεγαλώνοντας ανέπτυσε κάποιες ιδιαιτερότητες στη νοητική και κινητική του ανάπτυξη.

Ο δρόμος είναι ατελείωτος για το γονιό, μα όλα τα μπορεί για το παιδί του. Μαθαίνει πως ο δρόμος έχει αγώνα και προχωρά προσπερνώντας εμπόδια, ιδιαίτερα στη χώρα μας κι εκεί που όλα μπαίνουν σε ένα ρυθμό και ο γονιός χαλαρώνει λίγο, έρχεται η ώρα το παιδί να μπει στην Δημόσια Εκπαίδευση και ο γονιός να γίνει, η μαμά του Τάκη!

Έτσι με φρίκη διαπιστώσαμε εν έτη 2000 και κάτι, γονείς να μαζεύουν υπογραφές για να φύγει από τα νήπια το ιδιαίτερο παιδί που ρίχνει το επίπεδο Χάρβαρντ των παιδιών τους... Ένα παιδί γελαστό κι ήσυχο, χωρίς ίχνος επιθετικότητας, που το μόνο του έγκλημα ήταν πως ήταν αργό και καθυστερούσε το ρυθμό στην τάξη. Και ξαφνιαστήκαμε ακόμη περισσότερο, γιατί αυτοί οι γονείς που έβαλαν τις υπογραφές τους, δεν μας ήταν άγνωστοι.

Ζήσαμε από τους φίλους μας να αντιστέκονται, να παλεύουν με ένα θηρίο... Και το σύστημα να νικά ξανά και ξανά!

Ζήσαμε δασκάλους “μικρούς”, μικρότερους των περιστάσεων, να μην θέλουν να

παλέψουν για ένα παιδί που έχει ανάγκη, πολύ μεγαλύτερη από τα υπόλοιπα νήπια του επιπέδου Χάρβαρντ, που ήξεραν κιόλας να κόβουν, να κολλούν και να λένε βου και α, βα! Πολύ πιο γρήγορα από εκείνον τον μικρό ξεχωριστό γιο των φίλων μας... Και τα κατάφεραν! Τον έδιωξαν...

Κι οι γονείς συντετριμμένοι σαν τη μαμά του Τάκη έψαχναν να βρουν κάποιον γενναίο, κάποιον με όραμα, κάποιον άνθρωπο... Και βρήκαν. Βρήκαν πολλούς! Γιατί υπάρχουν...

Θυμάμαι τη φίλη μου, τη μαμά, με πόση αξιοπρέπεια να στέκεται μπρος μου με τα μάτια θολά λέγοντάς μου " Κάθε αρχή της χρονιάς ο ίδιος αγώνας... Κάθε αρχή της χρονιάς τρέμω...".

Τρέμει γιατί στην χώρα αυτή δεν υπάρχει σχέδιο ή πρόγραμμα για τους ιδιαίτερους ανθρώπους. Ελπίζεις να πέσεις σε καλό δάσκαλο, σε καλό διευθυντή, σε καλό άνθρωπο...

Το αγόρι μας τα κατάφερε κι έμαθε να γράφει και να διαβάζει και να μιλάει και να λύνει μαθηματικές ασκήσεις, γιατί έχει για μαμά, "την μαμά του Τάκη" και για δασκάλους ανθρώπους μα Α κεφαλαίο....

Όμως, όλα αυτά τα έγραψα για άλλο λόγο. Γιατί έρχεται η ώρα του θερισμού και μπορεί να γεννήσεις ένα φυσιολογικό υγιέστατο πανέμορφο στα μάτια σου παιδί μα να είσαι προσεκτικός και ταπεινός γιατί η ζωή έχει γυρίσματα πολλά.

Τα παιδιά βρίσκουν τον τρόπο να περιθωριοποιήσουν, να κοροϊδέψουν, να ταπεινώσουν και σήμερα μπορεί να είναι διαφορετικός ο Τάκης, μα αύριο ποιος ξέρει... ίσως να είναι διαφορετικό το δικό μας παιδί.

Για πολλούς και ασήμαντους λόγους... Δεν χρειάζεται να είναι κάτι σοβαρό, μην νομίζουμε πως μόνο τα σοβαρά μας κάνουν ιδιαίτερους...

Στα μάτια των παιδιών, το δικό μας παιδί, μπορεί να είναι διαφορετικό ή ιδιαίτερο γιατί έχει μακριά μαλλιά, γιατί μιλά πολύ αργά ή πολύ γρήγορα, γιατί ψευδίζει, γιατί κλαίει πολύ ή γιατί είναι φωνακλάδικο, γιατί είναι φαφούτικο, γιατί είναι γκρινιαρικό, γιατί παριστάνει το μάγκα, γιατί είναι κοντότερο ή ψηλότερο από τα παιδιά της ηλικίας του, γιατί είναι παχουλό, ή πολύ αδύνατο, γιατί δεν μπορεί να τρέξει γρήγορα, γιατί δεν μπορεί να βάλει καλάθι στο μπάσκετ, γιατί το θεωρούν άσχημο, γιατί δεν μπορεί να διαβάσει το ίδιο καλά ή γρήγορα με τα υπόλοιπα παιδιά, γιατί δυσκολεύεται στα μαθήματα, γιατί είναι πιο σκούρο το δέρμα του ή πιο ανοιχτό... Ποιος ξέρει;

Τα παιδιά βρίσκουν λόγους για να γίνουν σκληρά με τη διαφορετικότητα και τότε θα έρθει η σειρά μας να νιώσουμε το περιθώριο μέσω του παιδιού μας... Θα νιώσουμε τον πόνο και την απόγνωση και τότε θα γίνουμε "η μαμά του Τάκη"! Κι ίσως αυτό να είναι παροδικό μιας και το παιδί μας μπορεί να αλλάξει, να ψηλώσει, να αδυνατίσει, να κόψει τα μαλλιά του και να μην είναι πια διαφορετικό, όμως ο Τάκης θα είναι για πάντα Τάκης κι η μαμά του θα έχει για πάντα να αντιμετωπίζει γονείς σαν εμάς που θεωρούμε τα παιδιά μας ανώτερα και σημαντικότερα και

μπορεί να ξεχάσουμε πως είμαστε άνθρωποι και να γίνουμε κάτι άλλο. Τότε θα έχει έρθει για εμάς η ώρα του θερισμού...

Όχι, η ζωή δεν εκδικείται, η ζωή εκπαιδεύει και για κάποιους, ήρθε η ώρα της εκπαίδευσης. Η ζωή θα βρει τρόπο να μας εκπαιδεύσει κι ας μην χρειαστεί αυτό να γίνει με πόνο. Οπότε ας κάνουμε χρήσιμη μια σκληρή εμπειρία, ας εκπαιδευτούμε κι ας εκπαιδεύσουμε κι εμείς τα παιδιά μας στο να αποδέχονται την διαφορετικότητα. Μόνον έτσι θα μάθουν να αναγνωρίζουν την περιθωριοποίηση για να την αποφεύγουν είτε ως θύτες, είτε ως θύματα, είτε ως απλοί παρατηρητές. Έχε το νου σου λοιπόν, γιατί όλα στη ζωή αλλάζουν. Να το θυμάσαι κάθε φορά που δεν θέλεις έναν Τάκη να σταθεί δίπλα στο τέλειο πλάσμα σου... Να θυμάσαι πως ίσως έρθει η στιγμή να δοκιμαστείς σκληρά, πολύ σκληρότερα από όσο αξίζει σε άνθρωπο και σε γονιό και τι θα γίνει τότε; Τι θα γίνει αν το πλάσμα σου σταματήσει να είναι "τέλειο"; Τι θα γίνει αν η ζωή θελήσει εσύ αύριο να είσαι η "μαμά του Τάκη";

Κέτιδα στα πόδια ενός ξένου;

Με τεράστιο σεβασμό στις μαμάδες του κάθε Τάκη και πάνω από όλα σε εσένα φίλη, γενναία μαμά του γενναίου σου παιδιού...

Αισθάνομαι πελώρια συγκίνηση σήμερα με αυτό το θέμα που ανακίνησε μνήμες και συναισθήματα πολλά...

Είμαστε όλοι γονείς του Τάκη...

Κατερίνα

Καλή σας ημέρα!

Πηγές: diaforetiko.gr - llazaros.blogspot.gr